

по единъ като върволица идехъ да умножѣтъ волентирскій нашъ пожъ.

О! величественна минута! Толкосъ е високо онуй чувство, което осощашъ когато намѣришъ въ едно мѣсто толкосъ познаница съ които отивашъ да сподѣлишь радостъ и надѣжда, злостраданія и смъртъ — щото азъ поне който нѣмамъ даръ на поетъ не могъ го описа!

— Сега съмъ увѣренъ вече, ще срѣшна смъртъта, думаше ми Якинтъ и се радваше като да е дошелъ на хоро на селскн зборъ, и ако ты, думаше къмъ менъ, уживѣешъ и ся върнешъ на задъ, и ако нѣкога видишь моѣтъ миль Варваръ кажи ѣ моля та, че последната ми мисль е была за нея. Що съмъ за людъ человекъ! та можи вече и да ма е забравила. Но не, повтори за вчасъ, не ма е забравила — не ще ма забрави, познавамъ азъ сърцето ѣ.

Внезапно ся раздаде голѣмъ вѣкъ въ двора на селската къща дѣто бѣхмы ся събрали, подиръ който завчасъ послѣдувахъ рѣкоплексанія и викоуе: „да живѣѣ“ отъ кенто екна студенный въздухъ.

Една депеша отъ главный командантиъ Костюшко извѣставаше че Игалія ся подигнала и че на вторый день вѣстаніето започенало въ Польша.

Пушки, баруть, сабія, униформи и сичко щото е нуждно за една войска беше вече готово.

— Побѣда или смъртъ, извикахъ волентиритѣ.

— Смъртъ, думаше Якинтъ, смъртъ за отечество; и азъ първы.

— Който умрѣ за отечество, нѣкога не умира! думаше единъ момакъ който беше до него.

— Но кой ще да припомни за назе? попита го Якинтъ.

— Кой? потомството! отвърна му.

За малко время Якинтъ отъ стѣпенъ на стѣпенъ ста-